



Република Србија  
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД  
8 Пж 6959/15  
05.05.2017. године  
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Душке Илић, председника већа и судија Верице Смиљанић и Снежане Илић, чланова већа, у спору мале вредности тужиоца, „НОВИ КОЗЈАК“ а.д. у стечају из Новог Козјака, ул. Светог Саве бр. 49, кога заступа адвокат Милорад Ђорђевић из Београда, против тужене, АА из ..., ул. ..., коју заступа адвокат Драгољуб Ђорђевић из Београда, ради накнаде штете, вредност спора 255.355,36 динара, одлучујући о жалби тужене изјављене против пресуде Привредног суда у Београду П. 1441/2015 од 09.09.2015. године, у седници већа одржаној дана 05.05.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

**I ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА**, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду П. 1441/2015 од 09.09.2015. године, у ставу I изреке у делу којим је обавезана тужена да тужиоцу плати износ од 253.355,56 динара, са каматом према Закону о затезној камати, почев од 20.03.2014. године до исплате, као и у ставу II изреке.

**II ДЕЛИМИЧНО СЕ ПРЕИНАЧАВА** пресуда Привредног суда у Београду П. 1441/2015 од 09.09.2015. године, у ставу I изреке у делу којим је обавезана тужена да тужиоцу на износ од 253.355,56 динара, плати камату по Закону о затезној камати и то на износ од:

- 52.797,41 динар, почев од 12.06.2013. године до исплате,
- 1.689,74 динара, почев од 31.07.2013. године до исплате,
- 52.797,41 динар, почев од 02.09.2013. године до исплате,
- 1.032,31 динар, почев од 25.11.2013. године до исплате,
- 52.797,41 динар, почев од 25.11.2013. године до исплате,
- 36.000,00 динара, почев од 02.12.2013. године до исплате,
- 14.376,05 динара, почев од 20.12.2013. године до исплате,
- 36.000,00 динара, почев од 03.01.2014. године до исплате,
- 2.925,19 динара, почев од 27.01.2014. године до исплате и
- 2.939,84 динара, почев од 04.03.2014. године до исплате и **ПРЕСУЂУЈЕ:**

**ОДБИЈА** се, као неоснован, захтев тужиоца, „НОВИ КОЗЈАК“ а.д. у стечају из Новог Козјака, којим је тражио да суд обавезе тужену, АА из ..., да тужиоцу на износ од 253.355,56 динара, исплати камату по Закону о затезној камати и то на износ од:

- 52.797,41 динар, почев од 12.06.2013. године, закључно са 19.03.2014. године,

- 1.689,74 динара, почев од 31.07.2013. године, закључно са 19.03.2014. године,
  - 52.797,41 динар, почев од 02.09.2013. године, закључно са 19.03.2014. године,
  - 1.032,31 динар, почев од 25.11.2013. године, закључно са 19.03.2014. године,
  - 52.797,41 динар, почев од 25.11.2013. године, закључно са 19.03.2014. године,
  - 36.000,00 динара, почев од 02.12.2013. године, закључно са 19.03.2014. године,
  - 14.376,05 динара, почев од 20.12.2013. године, закључно са 19.03.2014. године,
  - 36.000,00 динара, почев од 03.01.2014. године, закључно са 19.03.2014. године,
  - 2.925,19 динара, почев од 27.01.2014. године, закључно са 19.03.2014. године
- и
- 2.939,84 динара, почев од 04.03.2014. године закључно са 19.03.2014. године.

### Образложење

Првостепеном пресудом у ставу I изреке, обавезана је тужена да тужиоцу плати износ од 253.355,36 динара, са каматом по Закону о затезној камати по таксативно наведеним износима и датумима доспелости, а у ставу II изреке је обавезана тужена да тужиоцу, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 63.914,00 динара.

Против наведене пресуде, тужена је изјавила благовремену и дозвољену жалбу, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. У жалби је указала да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, с обзиром да је изрека пресуде неразумљива, да нема разлога о одлучним чињеницама, а да су дати разлози нејасни и противречни, док одлучујуће чињенице нису правилно утврђене. Како се ради о друштву са ограниченом одговорношћу, чланови друштва за обавезе одговарају ограничено до висине свог удела, те тако се и одговорност ликвидационог управника за штету протеже до висине остатка капитала, који остаје по окончању поступка ликвидације. Висина ликвидационог остатка је утврђена у току поступка, те је суд могао евентуално да досуди овде тужиоцу тај, а не целокупан износ. Чињеница да је тужилац онемогућен да оствари своје потраживање према друштву у ликвидацији, не значи да је исти оштећен за висину износа који потражује јер би исти, у редовном току ствари, а да је потраживање евентуално било признато, могао би бити намирен у износу од око 10% дугованог износа, а колико би остало да је ликвидација прешла у стечај, будући да су дуговања ликвидираног друштва премашила висину ликвидационе масе. Предложио је да другостепени суд, у смислу жалбених навода, побијану пресуду преиначи или исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде, на основу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је нашао да жалба тужене није основана.

У поступку доношења побијане пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 1. тачка 1– 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном

поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, а ни повреде одредбе члана 374 став 2 тачке 12 истог закона на коју се указује жалбом.

Насупрот жалбеним наводима, пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, њена изрека није неразумљива, не противречи самој себи или разлозима пресуде, у њој су наведени разлози о битним чињеницама који нису нејасни или противречни, те о битним чињеницама не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи од садржине исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника или изведеним доказима.

Према чињеничном стању утврђеном до закључења главне расправе, тужилац је поднео тужбу против ликвидационог управника Привредног друштва „Екопелет“ д.о.о. из Житорађе, ради накнаде штете. Првостепени суд је утврдио да је решењем АПР- а БД 524/2014 од 10.01.2014. године, усвојена регистрациона пријава покретања поступка ликвидације над наведеним привредном друштвом, а да је решењем истог органа БД 90825/2014 од 31.10.2014. године, усвојена регистрациона пријава брисања привредног друштва „Екопелет“ д.о.о. у ликвидацији, из регистра привредних субјеката.

Тужилац је пријавио своје потраживање у поступку ликвидације над наведеним правним субјектом у укупном износу од 253.355,36 динара, са припадајућом каматом, које се односи на обавезе Привредног друштва „Екопелет“ из уговора о закупу. Пријава потраживања примљена је од стране ликвидационог управника, овде тужене, која је својим потписом и штампбиљем ликвидационог дужника, дана 20.03.2014. године констатовала пријем пријаве.

Између парничних странака, у току првостепеног поступка, није било спорно да се ликвидациони управник о наведеној пријави није изјаснио.

На основу увида у АПР, првостепени суд је утврдио да је ликвидациони управник дана 10.04.2014. године, доставио почетни ликвидациони извештај, у коме је констатовао да је пријављено потраживање од стране Пореске управе Владичин Хан, које је ликвидациони управник признао, те да нема оспорених потраживања. У почетном ликвидационом извештају нема евидентираног предметног потраживања тужиоца, иако је исто уредно пријављено.

Налазећи да је ликвидациони управник пропустио да изврши радњу коју је по закону био дужан да изврши, чиме је тужиоца онемогућио да оствари своје потраживање које има према ликвидационом дужнику, те да му је на тај начин причинио штету, првостепени суд је донео одлуку којом је усвојио тужбени захтев.

Одлука првостепеног суда је правилна.

Поступак ткз. „добровољне ликвидације“ привредног друштва, регулисан је одредбама члана 524- 545 Закона о привредним друштвима ("Сл. гласник РС", бр. 36/2011, 99/2011, 83/2014- др. закон и 5/2015).

Ликвидација представља престанак привредног друштва, када оно има довољно средстава за намирење својих обавеза. Ликвидација може наступити уколико постоје одређени основи престанка друштва: истек времена оснивања, испуњење циља оснивања, непостојање прописаних услова за обављање делатности, непостојање минимума оснивача у одређеном року итд. Без обзира на основ, ликвидација је увек престанак солвентног привредног друштва, односно друштва које може да измири потраживања својих поверилаца. Поред тога, ликвидација је престанак друштва коју спроводе сами власници, без укључивања суда у тај процес, а суд има само надзорну позицију, контролише законитост поступка и третман поверилаца друштва.

Из тих разлога, ликвидациони управник може бити и оснивач друштва, али је онда његова одговорност двојака: статусна (може бити разрешен у сваком моменту без

навођења разлога) и имовинска (одговорност за штету коју причини члановима друштва и повериоцима друштва у вршењу своје дужности) и иста се цени према одредби члана 544 Закона о привредним друштвима, која прописује да ликвидациони управник одговара за штету коју причини у вршењу своје дужности члановима друштва и повериоцима друштва. Посебна специфичност имовинске одговорности је да она постоји током трајања ликвидације, али и након њеног окончања, када се, уз примену цитираног члана, одговорност ликвидационог управника цени по општим правилима одговорности за штету, прописаних одредбама 154, 155 и 158 Закона о облигационим односима

С обзиром да је, у конкретном случају, несумњиво утврђено да је тужилац пријавио своје потраживање у поступку ликвидације, да се ликвидациони управник о истом није изјаснио, при чему наведено потраживање, иако је пријављено благовремено, није исказао у почетном ликвидационом билансу, те да је након тога друштво избрисано из регистра, правилан је закључак првостепеног суда да је на тај начин причинио штету повериоцу, која се огледа у висини ненамиреног потраживања у поступку ликвидације, чиме су испуњени услови за примену члана 154, 155 и 158 ЗОО, постојања штете, кривице штетника и постојања узрочне везе између радње, односно противправног поступања штетника, у конкретном случају тужене, која је, као ликвидациони управник, поступала супротно принудним прописима, односно одредбама Закона о привредним друштвима које регулишу поступак ликвидације и настале штете.

Неосновани су жалбени наводи да ликвидациони управник може одговорати за штету до висине ликвидационог остатка, с обзиром да се ради о потпуно два различита института, одговорности оснивача привредног друштва за обавезе привредног друштва у ком случају се примењују одредбе које се односе на одговорност до висине оснивачког улога, јер се у конкретном случају ради о накнади штете ликвидационог управника коју причини у вршењу своје дужности повериоцу друштва и у овом случају он одговара за целокупну штету.

Како је у односу на главни дуг, на правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд правилно применио материјално право, то је, сагласно одредби члана 387 став 1 тачка 2 у вези члана 390 Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу I изреке.

Међутим, погрешно је првостепени суд применио материјално право, одлучујући о захтеву тужиоца за камату. Првостепени суд је на накнаду штете досудио камату, применом одредбе члана 277 Закона о облигационим односима, која регулише камату у случају задоцњења у испуњењу новчане обавезе.

У конкретном случају, ради се о потраживању тужиоца по основу накнаде штете и на исто се примењује одредба члана 186 истог закона, којом је прописано да се накнада штете сматра доспелом од тренутка настанка штете.

Пријављено потраживање потиче из уговора о закупу, који је поверилац, овде тужилац, закључио са ликвидационим дужником и, према пријави потраживања која се налази у списима предмета, односи се на закупнину и префактурисане трошкове. Да је потраживање оспорено, тужилац би остварио право на камату по основу дугујуће закупнине од дана подношења тужбе, у смислу одредбе члана 279 став 3 Закона о облигационим односима, а по основу префактурисаних трошкова од дана доласка у доцњу, сагласно одредби члана 324 ЗОО, односно од дана када га је поверилац позвао да испуни обавезу.

Другостепени суд налази да је тужилац дана 20.03.2014. године, као дана пријаве потраживања у поступку ликвидације, позвао ликвидационог дужника да измири обавезу

по основу префактурисаних трошкова, односно да је од тог дана, да је потраживање по основу закупнине оспорено, исто могао утужити и остварити право на камату. Из тих разлога је дан пријаве потраживања и дан настале штете, па је одлука у том делу преиначена и применом одредбе члана 387 став 1 тачка 5 у вези члана 394 став 1 тачка 4 Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу II изреке.

**ВС/ВМ**

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА**

**Душка Илић, с.р.  
За тачност отправка**